

Nu vil jeg fortælle min Ekfæbne saa tung, Min
 Sorg den beghadte den Tid jeg var ung, Min Mo-
 der hun døde, et Aar jeg da var; Stor Kummer i
 Hjertet for hende jeg bar.

2—Min Far var forfalden til Evir og til Drif,
Saa Alting i Huset til Brændevin gik; Jeg da
maatte lide stor Hunger og Nød; Førgjæves jeg
bad hannem ofte om Brød

3. Omfæder de to tunge Beslutning jeg tog, At jeg som en Betler ifra ham bortdrog; Shv Ar jeg mon være, da jeg drog min Vej; Jeg gif paa de Steder man kjendte mig ei.

4. Og som jeg nu banded' kom til mig en Mand, Jeg syntes han var af den fornemme Stand; Han spurgte om mit Navn og hvorfra jeg var, Og jeg stakkels Dreng, ham fortalte det da.

5. Han sagde, jeg ser du er ærlig og tro, Jeg vil dig hjemtage med mig til mit Bo, Jeg vil dig oplære i Ver og Dyd, Og haaber omsider at lønnes med Frh.

6. Jeg fulgte med Manden fornøiet og glad, Og udi hans Bolig han spurgte mig om Om jeg kunde læse, jeg svarede nei; Paa Stolen at gange begyndte jeg ei.

7. Han mig da optilædte fra Top indtil Taa;
Paa Skolen i Bhen jeg da maatte gaa; Han havde

V box 4:94

en Datter, paa Skolen hun gik, Og stor Undervisning af hende jeg fik.

8. Jeg tiltog i Visdom og Gudest af Hver, Og Datteren havde mig inderlig kjær. Tilsammen vi to konfirmerede blev; En Tid, som vi venlig i Kjærlighed dreb.

9. Endnu i et Aar vi tilsammen mon gaa, Slet ingen vor Kjærlighed kunde forstaa; Dmsider Forældrene kunde det se, Da svore de paa, det aldrig skulde se.

10. En Dag mon min Herre mig talde til sig, Han sagde, du hastig paaskæder nu dig; Jeg agter til Staden at sende dig hen, Et Brev faar du med, som besvares igjen.

11. Jeg gjorde mig færdig til Staden at gaa, Til hvem jeg da skulde, paa Brevet jeg saa. Det var til en Kjøbmand, til hvem jeg da gik; Jeg hilsede ham, og nu Brevet han fik.

12. Din Herre, min Søn, han tilskriver mig her, At du deres Datter har lønligen kjær. Nu er jeg beordret at sende dig hen, hvorfra du ei mere skal komme igjen.

13. Enhver kan vel tænke hvorledes jeg blev, Da jeg fik at vide, hvad Faderen skrev; Indholden var den at jeg skulde afdæ; Til Jorden i Aftag jeg segnebe ned.

14. Dog Tid efter anden jeg kom mig igjen, Jeg tænkte da paa min udbalgteste Ven; Med hende jeg talte, da jeg reiste hen, Men mente mod Aften at komme igjen.

15. Jeg Kjøbmanden bad nu om Frihed at faa,

Hvorhen jeg nu vilde, jeg maatte faa gaa; For mig var ei mere at komme mer did I Faderens eller i Moderens Tid.

16. Kjøbmanden han blev nu saa inderlig rørt, Han sagde, da han denne Pøn havde hørt, Hos mig kan du blive i Dagene tre, Saa haaber jeg vist du din Kjærest faar se

17. I Løndom jeg skrev til min Pige hvordan At Faderen havde udruget sin Plan, Tillige der hun det vide mon saa, At han hos sig lod det Hele fuldgaa.

18. Nu var jeg indsluttet i Dagene tre, Jeg ventede med Længsel min Pige at se, Den fjerde Dag kom hun og sank i min Favn, Demodig hun smilte og nævnte mit Navn.

19. At! Skal du nu reise fra Landet og mig, Saa ønsker jeg helst at bortbrage med dig, Der findes en Plads vel i Verden, hvor to Saa elskende Hjerter tilsammen kan bo.

20. End mere vi talte, som skrevet ei staar, Som Pennen at røre ei heller formaar, Hun sagde for din Skyld taalmodig jeg vil Modtage hvad Herren har sender os til.

21. Med Et hun forlod mig, min yndige Ven, Hun gaar, men hun kommer imorgen igjen: „Og saa vil vi hemmelig reise vor Vej, Saa mine Forældre det mærke skal ei“.

22. Med Et hun forlod mig min yndige Ven, Hun gik, for at komme imorgen igjen; Men Skjæben ei vilde det saa skulde gaa, Den Arme om Nat-ten en Shgdom mon saa.

23. Hun sagde til sine Forældre jeg dør, Hun

sagde hvad hendes Beslutning var for, Hun sagde hun agted til Staden at gaa, Hun ønskede mig gjerne itale at faa.

24. Hun nu af Forældrene Lov fik til Alt, Og Ordet havde ei neppe udtalt, Før Faderen reiste med Hæstværk til mig; Han sagde, jeg øvet har Uret mod dig.

25. Den Frihed du havde, da jeg tog dig an, Den dig at berøbe har været min Plan; Nu beder jeg dig at hjemfølg med mig, Min Datter er syg. Hun vil tale med dig.

26. Jeg gjorde mig færdig at reise derhen, At tale med min allertjæreste Ven; I Stuen kom ind, hvor jeg forrigtuld saa, At den, som jeg elskede, hvilde paa Straa.

27. Jeg kunde ei tale, ei shtte en Fod, Med Daarer i Mine jeg tankesfuld stod; Iddag var din Tanke at reise med mig, Men nu faar jeg gjøre en Reise med dig.

28. Jeg bad da om libet at lædste mig paa; Forældrene kunde min Sorrig forstaa, Og Moderen sagde omsider til mig: Det sidste hun talte var Hilsen til dig.

29. Til Graven jeg fulgte min elskede Ven, Men Tanken og Mindet har Savnet igjen; Med andre Indbudne jeg hjem maatte gaa, Et sørgeligt Maaltid med disse at faa.

30. Jeg gjorde mig færdig at reise min vei, Men Pigens Forældre de svarede Nei, Nu vil vi opfylde vor Datters Begjær, Som eneste Arving du blive skal her.

31. Nu slider jeg Tiden saa enslig hos dem, Det bedste jeg savner, Kjønt her er mit Hjem. Og Visen for dennem er digtet især, Som habet erfaret hvad Kjærlighed er.

Trykt og tilfjæbs i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.

[Theim] u. a.